

## POSTANOWIENIE

Dnia 20 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku E. K.  
przy uczestnictwie J. K.  
o podział majątku wspólnego,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 20 stycznia 2016 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika  
od postanowienia Sądu Okręgowego w N.  
z dnia 7 maja 2015 r., sygn. akt III Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

### UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 7 maja 2015 r. Sąd Okręgowy w N. – w sprawie o podział majątku wspólnego – zmienił zaskarżone postanowienie Sądu Rejonowego w N. VI Zamiejscowego Wydziału Cywilnego w M. z dnia 29 kwietnia 2013 r.

Uczestnik wniósł skargę kasacyjną, wskazując, że w sprawie występuje zagadnienie prawne oraz że skarga jest oczywiście uzasadniona ze względu na wadliwe przeprowadzenie postępowania dowodowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego, zagadnienie prawne uzasadnia przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wtedy, gdy jest zagadnieniem ściśle jurydycznym, dającym się przedstawić w sposób syntetyczny i oderwany od kontrowersji dotyczących ustaleń lub oceny dowodów

(por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 grudnia 2008 r., III CSK 285/08, „Izba Cywilna” 2009, nr 4, s. 48).

Argumentacja skarżącego, mająca wspierać przedstawione „zagadnienie” prawne, sprowadza się jednak do ogólników, którym towarzyszy nadużywanie – pustych, zabarwionych emocjonalnie określeń ocennych, np. „rażąco wadliwy”, „rażąco niewłaściwy”, „bardzo wadliwy”. W skardze brak natomiast merytorycznego, jurydycznego uzasadnienia oraz określenia istoty stawianego zagadnienia prawnego oraz wskazania jego znaczenia dla szeroko rozumianej – wychodzącego poza ramy konkretnej sprawy – jurysprudencji.

To samo dotyczy drugiej przyczyny kasacyjnej powoływanej przez skarżącego, czyli „oczywistej zasadności” skargi. Także w tym wypadku tezy skarżącego mają charakter ogólnikowy, niewykazujący przesłanek określonych jednolicie w orzecznictwie Sądu Najwyższego (np. postanowienia z dnia 27 kwietnia 2006 r., I CZ 15/06, nie publ., z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ., z dnia 29 listopada 2007 r., II CSK 460/07, nie publ., z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08 nie publ.).

Tak więc skarga sprowadza się w istocie do przedstawienia własnej oceny spornych okoliczności sprawy oraz do narzucenia własnej wizji rozstrzygnięcia; takie zabiegi, właściwe toczeniu sporów sądowych oraz zwyczajnym środkiem odwoławczym, nie spełniają podstawowych wymagań funkcjonalnych skargi kasacyjnej.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.).